2026/1347
19.6.2026

RÅDETS BESLUT (EU) 2026/1347

av den 4 juni 2026

om ingående, på Europeiska unionens vägnar, av Förenta nationernas konvention mot it-brottslighet: Stärkande av det internationella samarbetet för att bekämpa vissa brott som begås med hjälp av informations- och kommunikationstekniksystem och för att utbyta bevis i elektronisk form på allvarliga brott

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 82.1, 82.2, 83.1 och 87.2, jämförda med artikel 218.6,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets godkännande [1], och

av följande skäl:

(1) I enlighet med rådets beslut (EU) 2025/2307 [2] undertecknades Förenta nationernas konvention mot it-brottslighet: Stärkande av det internationella samarbetet för att bekämpa vissa brott som begås med hjälp av informations- och kommunikationstekniksystem och för att utbyta bevis i elektronisk form på allvarliga brott (*konventionen*) på unionens vägnar i Hanoi, Vietnam, den 25 oktober 2025, med förbehåll för att konventionen ingås.

(2) Konventionen är förenlig med unionens säkerhetsmål enligt artikel 67.3 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), nämligen att säkerställa en hög säkerhetsnivå genom förebyggande och bekämpning av brottslighet, genom åtgärder för samordning och samarbete mellan polismyndigheter och straffrättsliga myndigheter och andra behöriga myndigheter samt genom tillnärmning av den straffrättsliga lagstiftningen.

(3) Konventionen är tillämplig på specifika brottsutredningar eller straffrättsliga förfaranden avseende brott som straffbelagts i enlighet med konventionen samt på utbyte av bevis i elektronisk form avseende allvarliga brott (brott som är belagda med ett maximistraff på minst fyra års frihetsberövande eller en strängare påföljd) och tillåter informationsutbyte endast för detta ändamål.

(4) Konventionen harmoniserar en begränsad uppsättning tydligt definierade brott samtidigt som den ger konventionsstaterna den flexibilitet som krävs för att undvika överkriminalisering av legitima handlingar.

(5) Konventionen fastställer endast minimiregler om juridiska personers ansvar för delaktighet i de brott som straffbeläggs i enlighet med konventionen. Den kräver inte att konventionsstaterna vidtar sådana åtgärder som kan vara nödvändiga för att fastställa juridiska personers ansvar på ett sätt som skulle vara oförenligt med deras rättsprinciper.

[1] Godkännande av den 20 maj 2026 (ännu inte offentliggjort i EUT)
[2] Rådets beslut (EU) 2025/2307 av den 13 oktober 2025 om undertecknande, på Europeiska unionens vägnar, av Förenta nationernas konvention mot it-brottslighet: Stärkande av det internationella samarbetet för att bekämpa vissa brott som begås med hjälp av informations- och kommunikationstekniksystem och för att utbyta bevis i elektronisk form på allvarliga brott (EUT L, 2025/2307, 11.11.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2025/2307/oj).

(6) Konventionen är också förenlig med unionens mål för skydd av personuppgifter, integritet och grundläggande rättigheter enligt artikel 16 i EUF-fördraget och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (*stadgan*).

(7) Konventionen föreskriver kraftfulla villkor och skyddsåtgärder som ingår i konventionens mål och syfte och är oskiljaktigt kopplade till de befogenheter och förfaranden som föreskrivs i konventionen. Därmed kan förbehåll inte göras mot dessa villkor och skyddsåtgärder. Konventionen utesluter tolkningar som skulle leda till att mänskliga rättigheter eller grundläggande friheter undertrycks, särskilt yttrandefriheten, samvetsfriheten, åsiktsfriheten, religions- och trosfriheten, friheten att delta i fredliga sammankomster och föreningsfriheten. Dessa skyddsåtgärder säkerställer också att internationellt samarbete kan vägras om detta internationella samarbete skulle strida mot konventionsstaternas nationella lagstiftning eller om en sådan vägran är nödvändig för att undvika någon form av diskriminering.

(8) När det gäller befogenheter och förfaranden på både nationell och internationell nivå föreskriver konventionen övergripande villkor och skyddsåtgärder som säkerställer skyddet av de mänskliga rättigheterna, i enlighet med konventionsstaternas skyldigheter enligt internationell människorättslagstiftning. Konventionsstaterna måste också införliva proportionalitetsprincipen i sin nationella rätt. Sådana villkor och skyddsåtgärder ska bland annat omfatta rättslig eller annan oberoende prövning, rätten till ett effektivt rättsmedel, motivering till tillämpningen samt begränsning av sådana befogenheters och förfarandens omfattning och varaktighet.

(9) Konventionen innehåller en särskild bestämmelse om skydd av personuppgifter som säkerställer att viktiga dataskyddsprinciper, inbegripet ändamålsbegränsning, uppgiftsminimering, proportionalitet och nödvändighet tillämpas, i enlighet med stadgan, innan personuppgifter kan lämnas till en annan konventionsstat.

(10) Genom sitt deltagande i förhandlingarna på unionens vägnar säkerställde kommissionen att konventionen är förenlig med relevanta unionsregler.

(11) Ett antal förbehåll är relevanta för att säkerställa att konventionen är förenlig med unionsrätten och unionens politik samt för att få till stånd en enhetlig tillämpning av konventionen bland medlemsstaterna i deras förbindelser med konventionsstater utanför EU och en effektiv tillämpning av konventionen.

(12) Förbehållen påverkar inte andra förbehåll som medlemsstaterna kan tänkas vilja göra individuellt i de fall detta är tillåtet.

(13) Med tanke på att konventionen föreskriver förfaranden som förbättrar den gränsöverskridande tillgången till bevis i elektronisk form och en hög skyddsnivå kommer en anslutning till konventionen att främja konsekvens i unionens insatser för att bekämpa it-brottslighet och andra former av brottslighet på global nivå. Den kommer att underlätta samarbetet mellan konventionsstater som är medlemmar i EU och konventionsstater som inte är det och samtidigt säkerställa en hög skyddsnivå för enskilda personer.

(14) Ett snabbt ingående av konventionen från unionens sida kommer dessutom att säkerställa att unionen har en vägande röst tidigt i genomförandet av denna nya globala ram för kampen mot it-brottslighet.

(15) Enligt artikel 64.3 i konventionen ska konventionen ratificeras, godtas eller godkännas av stater och regionala organisationer för ekonomisk integration, såsom unionen.

(16) Unionen bör bli part i konventionen tillsammans med sina medlemsstater eftersom unionen och dess medlemsstater har befogenheter på de områden som omfattas av konventionen. Unionens ingående av konventionen påverkar inte medlemsstaternas befogenhet när det gäller ratifikation, godtagande eller godkännande av konventionen i enlighet med deras interna förfaranden. Konventionen bör ingås på unionens vägnar vad gäller frågor som omfattas av unionens befogenhet i den utsträckning konventionen kan påverka gemensamma regler eller ändra deras räckvidd. Vad gäller delade befogenheter behåller medlemsstaterna sina respektive befogenheter i den mån konventionen inte påverkar gemensamma regler eller ändrar räckvidden för dessa.

(17) I enlighet med konventionen ska unionen i sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument förklara omfattningen av sin befogenhet i de frågor som regleras i konventionen. Unionen definierade omfattningen av sin befogenhet i de frågor som regleras i konventionen i Europeiska unionens förklaring om befogenhet i enlighet med artikel 64.3 och 64.4 i Förenta nationernas konvention mot it-brottslighet: Stärkande av det internationella samarbetet för att bekämpa vissa brott som begås med hjälp av informations- och kommunikationstekniksystem och för att utbyta bevis i elektronisk form på allvarliga brott (*förklaringen om befogenhet*).

(18) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 42.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 ([3]) och avgav ett yttrande den 4 september 2025.

(19) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) och EUF-fördraget, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar Irland inte i antagandet av detta beslut, som inte är bindande för eller tillämpligt på Irland.

(20) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, deltar Danmark inte i antagandet av detta beslut, som inte är bindande för eller tillämpligt på Danmark.

(21) Konventionen, de bifogade förbehållen och förklaringen om befogenhet bör godkännas.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förenta nationernas konvention mot it-brottslighet: Stärkande av det internationella samarbetet för att bekämpa vissa brott som begås med hjälp av informations- och kommunikationstekniksystem och för att utbyta bevis i elektronisk form på allvarliga brott ([4]) (*konventionen*) godkänns härmed på Europeiska unionens vägnar.

Artikel 2

Den förklaring om befogenhet i enlighet med artikel 64.3 och 64.4 i konventionen godkänns härmed på Europeiska unionens vägnar.

Artikel 3

Förbehållen godkänns härmed på Europeiska unionens vägnar.

Artikel 4

Detta beslut träder i kraft samma dag som det antas ([5]).

Utfärdat i Luxemburg den 4 juni 2026.

På rådets vägnar

C. FITIRIS

Ordförande

([3]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj).

([4]) EUT L, 2026/1348, 19.6.2026, ELI: http://data.europa.eu/eli/convention/2026/1348/oj.

([5]) Dagen för konventionens ikraftträdande kommer att offentliggöras av rådets generalsekretariat i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Reservationer

1. Unionen och dess medlemsstater ska agera i enlighet med följande indikationer när det gäller reservationer vad gäller Förenta nationernas konvention mot it-brottslighet: Stärkande av det internationella samarbetet för att bekämpa vissa brott som begås med hjälp av informations- och kommunikationstekniksystem och för att utbyta bevis i elektronisk form på allvarliga brott (*konventionen*).

2. Konventionen har ingen särskild bestämmelse om reservationer. I stället tillåter den uttryckligen en konventionsstat att förklara att den använder sig av en reservation som föreskrivs i vissa av artiklarna i konventionen artikel 11.3, artikel 23.3 a, artikel 23.3 b andra stycket, artikel 42.5, artikel 63.3 och artikel 63.4. Konventionen medger också implicit andra reservationer, under förutsättning att dessa reservationer är förenliga med artikel 19 c i Wienkonventionen om traktaträtten, utfärdad i Wien den 23 maj 1969, och med internationell sedvanerätt och inte är oförenliga med konventionens ändamål och syfte.

3. Unionen och dess medlemsstater ska göra reservationer enligt artikel 63.3 och därigenom ange att de inte anser sig vara bundna av artikel 63.2 vad gäller tvistlösning i frågor som omfattas av unionens befogenhet eller vad gäller tvistlösning mellan medlemsstater eller mellan unionen och en medlemsstat.

4. När medlemsstaterna överväger att göra egna reservationer ska de informera kommissionen i förväg.

5. De villkor och skyddsåtgärder för mänskliga rättigheter som erkänns och föreskrivs i denna konvention, inbegripet de som anges i artikel 6, artikel 21.4, artikel 24, artikel 36, artikel 37.15 och artikel 40.22, är en del av konventionens ändamål och syfte. Unionen och dess medlemsstater ska därför inte göra reservationer avseende dessa artiklar. Unionen bör göra invändningar mot alla reservationer som anses vara oförenliga med konventionens mål och syfte från parter i konventionen som inte är EU-medlemsstater, utan att det påverkar medlemsstaternas möjligheter att på ett samordnat sätt göra samma invändningar.

Europeiska unionens förklaring om befogenhet i enlighet med artikel 64.3 och 64.4 i Förenta nationernas konvention mot it-brottslighet: Stärkande av det internationella samarbetet för att bekämpa vissa brott som begås med hjälp av informations- och kommunikationstekniksystem och för att utbyta bevis i elektronisk form på allvarliga brott

1. Europeiska unionen (*unionen*) lämnar i enlighet med artikel 64.3 och 64.4 i Förenta nationernas konvention mot it-brottslighet: Stärkande av det internationella samarbetet för att bekämpa vissa brott som begås med hjälp av informations- och kommunikationstekniksystem och för att utbyta bevis i elektronisk form på allvarliga brott (*konventionen*) följande förklaring vad gäller frågor som omfattas av konventionen.

2. Unionens medlemsstater är Konungariket Belgien, Republiken Bulgarien, Republiken Tjeckien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Estland, Irland, Republiken Grekland, Konungariket Spanien, Republiken Frankrike, Republiken Kroatien, Republiken Italien, Republiken Cypern, Republiken Lettland, Republiken Litauen, Storhertigdömet Luxemburg, Ungern, Republiken Malta, Konungariket Nederländerna, Republiken Österrike, Republiken Polen, Republiken Portugal, Rumänien, Republiken Slovenien, Republiken Slovakien, Republiken Finland och Konungariket Sverige.

3. Enligt artiklarna 3 och 4 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) har unionen exklusiv befogenhet i vissa frågor, medan befogenheten i andra frågor är delad mellan unionen och medlemsstaterna. Enligt artikel 4.1 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) varje befogenhet som inte har tilldelats unionen i fördragen ska tillhöra medlemsstaterna.

4. I detta avseende förklarar unionen för det första att den har befogenhet att ingå internationella avtal, och fullgöra därav följande skyldigheter, vilka rör området med frihet, säkerhet och rättvisa, där delad befogenhet med medlemsstaterna gäller i enlighet med artikel 4 j i EUF-fördraget. Detta gäller följande områden, i enlighet med artikel 67.3, artikel 82.1 och 82.2 och artiklarna 83.1 och 87.2 i EUF-fördraget:

   a) Säkerställande av en hög säkerhetsnivå genom förebyggande och bekämpning av brottslighet, rasism och främlingsfientlighet, genom åtgärder för samordning och samarbete mellan polismyndigheter och straffrättsliga myndigheter och andra behöriga myndigheter samt ömsesidigt erkännande av domar och beslut i brottmål och, vid behov, genom tillnärmning av den straffrättsliga lagstiftningen.

   b) Det straffrättsliga samarbetet inom unionen som bygger på principen om ömsesidigt erkännande av domar och rättsliga avgöranden, inbegripet en tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar på vissa områden av straffprocessrätt och materiell straffrätt, däribland åtgärder för att

      i) stödja utbildningen av domare och övrig personal inom rättsväsendet,

      ii) underlätta samarbetet mellan rättsliga eller likvärdiga myndigheter i medlemsstaterna inom ramen för lagföring och verkställighet av beslut.

   c) Underlättande av polissamarbete och rättsligt samarbete i sådana straffrättsliga frågor som har en gränsöverskridande dimension genom att fastställa minimiregler om

      i) personers rättigheter vid det straffrättsliga förfarandet,

      ii) brottsoffers rättigheter.

d) Fastställande av minimiregler om fastställande av brottsrekvisit och påföljder inom områden med särskilt allvarlig brottslighet med ett gränsöverskridande inslag. Detta gäller följande områden av brottslighet: terrorism, människohandel och sexuellt utnyttjande av kvinnor och barn, olaglig narkotikahandel, olaglig handel med vapen, penningtvätt, korruption, förfalskning av betalningsmedel, it-brottslighet och organiserad brottslighet.

e) Utveckling av ett polissamarbete mellan alla behöriga myndigheter i medlemsstaterna, inbegripet polisen, tullen och andra brottsbekämpande organ som är specialiserade på att förebygga, upptäcka och utreda brott; för detta ändamål får unionen föreskriva åtgärder om

i) insamling, lagring, behandling, analys och utbyte av relevant information,

ii) stöd till utbildning av personal samt samarbete om personalutbyte, utrustning och kriminalteknisk forskning,

iii) gemensam utredningsteknik i samband med upptäckt av allvarliga former av organiserad brottslighet.

5. För det andra förklarar unionen att den i enlighet med artikel 16.2 i EUF-fördraget har befogenhet att fastställa bestämmelser om skydd för enskilda personer när det gäller behandling av personuppgifter hos unionens institutioner, organ och byråer och i medlemsstaterna, när dessa utövar verksamhet som omfattas av unionsrättens tillämpningsområde, samt om den fria rörligheten för sådana uppgifter.

6. Mer specifikt bör denna förklaring inte tolkas som att unionen utnyttjar möjligheten att utöva sin externa befogenhet med avseende på områden som omfattas av konventionen och som faller under delad befogenhet, i den mån sådan befogenhet inte redan har utövats internt av unionen. På området delade befogenheter behåller medlemsstaterna sin befogenhet i den mån konventionen inte påverkar gemensamma regler eller ändrar räckvidden för dessa, inbegripet deras förutsebara framtida utveckling. Följaktligen måste omfattningen av unionens befogenhet bedömas från fall till fall på grundval av en övergripande och detaljerad analys av förhållandet mellan konventionen och de exakta bestämmelserna i varje åtgärd i unionsrätten. Räckvidden för och utövandet av sådana unionsbefogenheter är till sin natur i ständig utveckling.

7. Unionen och dess medlemsstater har därför befogenhet att ingå konventionen. Unionens ingående av konventionen påverkar inte medlemsstaternas befogenhet när det gäller ratifikation, godtagande eller godkännande av eller tillträde till konventionen.

8. Enligt artikel 64.3 och 64.4 i konventionen ska unionen underrätta depositarien om alla relevanta förändringar av befogenhetens omfattning.